

са намързваме тука по волята на народът и че насъ можатъ да ни дигнатъ отъ тука само съ щикове.“ Тъзи думи нарушили и легалността, и етикетитъ, па даже и парламентекитъ обичаи, защото отъ страната на събранието ималъ право да отговарва само президентътъ, а президентъ е билъ членътъ на академията, Бали, на когото, разумъва ся, нито въ главата не би дошло да каже на важния придворенъ чиновникъ грубостъ, исцъло съхранена въ историята. Но работата ся не свършила само съ това безчинство. Още на сжщия часъ събранието зело мърки, щото диганието съ щикове, отрекомендовано отъ графътъ Мирабо да стане съвършено невъзможно, или пакъ особено затруднително. Като не излизаше изъ залата, то, по предложението на Барнава ръшило, че „всѣка личностъ отъ депутатитъ е неирикосновенна,“ и че „всѣко лице, всѣка корпорация, сждъ, административно мѣсто или коммиссия,“ които ще подвергаватъ депутатътъ на арестъ, слѣдствия или на сждъ, за предложенията, съвѣтитъ, мнѣнията и рѣчитъ въ събранията на господарственнитъ съсловия „трябва да са признантъ за чловѣци безчестни, измѣнници на нацията и престъпници.“ Това рѣшение би останало мъртва буква, ако би кралската власть располагала съ такава преданна военна сила, съ каквато располагалъ генералъ Бонапартъ въ деньтъ на 18-й брюмеръ; това рѣшение не е било даже нужно, защото събранието било увърено въ поддръжката на народътъ и даже въ съчувствието на солдатитъ, които въ това време по думитъ на Камиля Де-